

Ændringsforslagene Nr. 4, 6 og 7 vedrører det offentlige Tilskud. Ved Loven af 9. April 1907 var Statens Tilskud sat til $\frac{1}{3}$ af den samlede Medlemspræmie og Kommunernes til $\frac{1}{6}$, men medens Statens Tilskud var obligatorisk, var dette ikke Tilfældet for Kommunetilskuddet, som var en frivillig Sag for Kommunen. Der har indenfor Udvalget været en ikke ringe Stemning for den Forandring, som giver sig Udslag i disse Ændringsforslag. Efter at det har vist sig, at Kasserne i de forløbne Aar har vokset sig saa stærke, som Tilfældet er, har man ment, det vilde være muligt uden at forringe Kassernes Eksistensmuligheder at nedsætte Tilskuddet fra $\frac{1}{3}$ til $\frac{1}{4}$, og man er enedes om det indenfor Udvalget. Ved den stærke Tilslutning til Arbejdsløhedskasserne er nemlig den Maksimumssum, Loven af 9. April 1907 fastsatte, 250,000 Kr., langt overskredet, idet vi nu staar ved et Statstilskud af over 800,000 Kr. Rigsdagen er Aar efter Aar gaaet ind paa dette forøgede Statstilskud, idet vi ikke kunde overholde Bestemmelsen om de 250,000 Kr., hvis man vedblivende skulde yde $\frac{1}{3}$ af det samlede Præmiebeløb. Men efter at det nu viser sig, som det fremgaar af den Indberetning til Indenrigsministeriet, som Arbejdsløhedsinspektøren har indgivet for Regnskabsaaret 1911—12; at Kasserne ikke alene har et betydeligt aarligt Overskud, men ogsaa en ret anseelig Formue, over $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr., har vi ment, det vilde være forsvarligt ved denne Revision af Loven at fastsætte Statskassens Tilskud til $\frac{1}{4}$ af den samlede Præmie. Vi har dog forandret Udtrykket fra $\frac{1}{4}$ af den samlede Præmie til Halvdelen af Medlemmernes indbetalte Præmier. Jeg tror, at naar den Bestemmelse bliver indført, vil Forholdet ikke alene blive lettere for Kasserne regnskabsmæssig Henseende, men det vil ogsaa fremme Forstaelsen dels hos ærede Medlemmer og hos Folk i Almindelighed, idet ellers Begrebet: den samlede Præmie og: Medlemmernes Kontingent let flyder sammen, saa at man ikke straks har Forholdet saa klart paa rede Haand, som naar vi nu, hvad jeg haaber, indfører en Bestemmelse om, at Statens Tilskud skal svare til Halvdelen af Medlemmernes indbetalte Præmie. Med Hensyn til Kommunetilskuddet har vi ikke foreslaaet nogen Forandring. Den Brøkdels, Kommunerne skal yde, er ogsaa i denne Lov fastsat til $\frac{1}{6}$. Disse Bestemmelser om det forandrede Statstilskud findes som sagt udtrykt i Ændringsforslagene Nr. 4, 6 og 7.

Fremdeles er der ved Ændringsforslag

Nr. 8 indført en Bestemmelse om, at naar en Arbejdsløhedskasse i sine Vedtægter fastsætter at henlægge en af Indenrigsministeren efter Indstilling fra Arbejdsløhedsnævnet nærmere fastsat Brøkdels af Præmien til Reserrefonden, skal denne Kasse have den fulde $\frac{1}{6}$ i Kommunetilskud. Denne Bestemmelse er ikke tiltraadt af 2 af de Medlemmer, som ellers har sluttet sig til Flertallet, det ærede Medlem fra Bræstrup (Laust Jensen) og det ærede Medlem fra Give (N. C. Jensen). Det var ogsaa med adskillige Betænkeligheder, at enkelte andre Medlemmer gik med til denne Bestemmelse. Jeg tror imidlertid, at det vilde være heldigt, om man her ved Loven ligefrem opfordrer Kasserne til at sikre sig at have en god Reserrefond. I de gode Aar, da Arbejdsløsheden ikke er saa stor og det er muligt for Kasserne at henlægge til Reserrefonden, vil de da kunne sikre sig overfor kommende daarligere Aar, saa at Kasserne da vil være i Stand til at opfylde deres Forpligtelser. Hvad angaar Spørgsmaalet, om det med Tiden muligt maatte føre til, at ogsaa Kommunetilskuddet blev obligatorisk, forekommer det mig, at det er noget, der hører Fremtiden til, og det bør i alt Fald ikke bestemmes ved denne Lejlighed. Der foreligger her imidlertid ved den foreslaaede Bestemmelse en Opfordring for Kasserne til at henlægge en vis Del til Reserrefonden ved vedtægtsmæssig Bestemmelse.

Ændringsforslag Nr. 10 til § 11 gaar ud paa, at naar en Arbejder ved midlertidigt Arbejde har opnaaet en større Indtægt end den, der er den gennemsnitlige i hans Fag, kan det bestemmes i Kassens Vedtægter, at hans Ret til Understøttelse bortfalder „for indtil det større Antal Dage“. Det er maaske ikke noget let Sprog Bestemmelsen er udtrykt paa, men noget lignende findes i selve Lovforslaget, og jeg kan kun sige, at det er mig bekendt, at det er en Bestemmelse, som Arbejdsløhedskasserne har ønsket indsat i Loven.

Ændringsforslag Nr. 11 til samme Paragraf gaar ud paa at forandre Ordet „Rejssehjælp“ til „Understøttelse“. Det tager Sigte paa det Forhold, som omtales i Lovforslagets § 11 angaaende Gensidighed overfor udenlandske Foreninger, saa at man ikke blot skal være indskrænket til overfor saadanne at yde Rejssehjælp, men at ogsaa almindelig Understøttelse kan træde til i Tilfælde, hvor saadan Gensidighed er til Stede mellem Arbejdsløs-